

LAIVAS

SAVAITINIS LAIKRAŠTIS

No. 51. Gruod. (Dec.) 19 d., 1922 Metai II

“Entered as second-class matter July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879”

LAIVAS (THE SHIP)

Published weekly by Draugas Publ. Co.

Prenumeratos Kaina:		Subscription Rates:	
Metams	\$1.50	One Year	\$1.50
Puse' metų	75c.	Six Months	75c.
Vienas numeris	5c.	Single Copy	5c.

DRAUGAS PUBLISHING CO.,

2334 So. Oakley Ave.

Chicago, Ill.

Už dyką dovanų, — atskirą didoką knygelę: “Disputos su Biblistais” gaus kiekvienas, kurs iki Naujų Metų bus “Laivą” užsisakęs ištisiems metams.

Sėsk tuojaus ir parašyk laiškėlį.

Pinigus \$1.50 atsiunsi vėliau.

Ketvirtasis Advento Sekmadienis

Šv. Mišių Evangelija Sulig Šv. Luko, 3, 1—6

Penkioliktasis ciecoriaus Tiberijaus viešpatavimo metais, Poncijui Pilotui valdant Judeją, Erodiui gi esant Galilėjos tetrarka, Lizanijui Abilėnės tetrarka, po vyriausiais kunigais Annu ir Kajifu, Viešpaties žodis pasigirdo Zakarijo sunui Jonui tyruose. . .

Taigi, jis atėjo ir skelbė visoje Pajordanėje atgailos krikštą nuodėmėms atleisti, kaip parašyta pranašo Izaijo žodžių knygoje: Balsas šaukiančiojo tyruose: Taisykite Viešpaties kelią; darykite jo takus tiesius. Kiekvienas slėnis bus užpiltas, o kiekvienas kalnelis bus padarytas žemas. Kas kreiva bus tiesu; kur nelygu, bus lygus keliai; ir kiekvienas kunas išvys Dievo išganymą.

Kelėdų Šventė.

Šv. Mišių Evangelija, Sulig Šv. Jono, 1, 1—14.

Pradžioje buvo Žodis; tas Žodis buvo pas Dievą, ir Žodis buvo Dievas. Jis pradžioje buvo pas Dievą. Visa per Jį padaryta, ir be Jo nieko nepadaryta iš to, kas padaryta. Jame buvo gyvybė, ir gyvybė buvo žmonių šviesa. Šviesa šviečia tamsybėje, bet tamsybė jos nepagavo. Buvo Dievo siųstas žmogus, vardu Jonas. Jis atėjo liudyjimui apie tą šviesą liudyti, kad visi per jį tikėtų.

Jis nebuvo šviesa, jis turėjo liudyti apie šviesą. Buvo tikroji šviesa, kuri apšviečia kiekvieną žmogų, ateinantį į šį pasaulį. Jis buvo pasaulyje, ir pasaulis per Jį padarytas, bet pasaulis Jo nepažino. Jis atėjo pas savuosius ir savieji Jo nepriėmė. Bet kas tik Jį priėmė, tiems Jis davė galės būti Dievo vaikais, butent tiems kurie tiki į Jo Vardą, kurie yra gimę ne iš kraujo, nei iš kuno valios, nei iš vyro valios, bet iš Dievo. (Čia atsiklaupama). Tas Žodis įsikunijo ir gyveno tarpe mūsų. Mes matėme Jo garbę, garbę kaipo vienatinio iš Tėvo gimusio Sūnaus, pilno malonės ir tiesos.

Sveikas Jėzau Mažiausis, Kudikėli Brangiausias!

K A L Ē D O S.

Jezus gimė kutėje.

Seniaus garsūs paveikslininkai Kristaus gimimą piešdavo gražiai: tarp gražių didelių muro sienų, spinduliais išdabintoje prakartėje, aplinkui karaliai iškilmingais rubais, piemenėliai piklaupę iš kitos pusės... Nors nelabai jauku, bet švaru ir linksma.

Nuo mažų dienų mes esame papratę matyti Kalėdų staines, panašiai atvaizdinančias Jezaus užgimimą. Tuotarpu Jezus gimė paprastoj anos šalies kutėje.

Palestinos kutis, tai urvas gyvuliams. Tai paprastas urvas, kur sienos ir lubos ir grindis, ne žmonių rankomis darytos, nė kiek nėra padabintos, kur niekokių patogumų daryti ir nereikinta.

Palestinos diena yra labai karšta, bet naktis labai šalta, tuom šaltesnė, kad po dienos kaitros, nakties šalna, gyviau atjaučiama. Tokioj šaltoj naktij, urve, be jokių patogumų užgimė Kudikėlis, kurs pasaulį valdydamas, pasauli atidavė savo žmogžudžiams-žmoniams su visais patogumais.....

Užgimė Jezus kutėje. Visa kutis nešvari vieta, gyvulių gyvenamoji vieta. Ir vienintylė vieta, kur šiek tiek švariau, tai prakartis, kur maistas gyvuliams dedamas. Tenai, prakartyj, gyvulių maistovietoje paguldytas tapo Tas, Kurs pasaulį visą maitina.....

Pirma toje vietoje gulėjo pašaras; gėlės gražios, pakirstos iš Palestinos pievų. Pakirstos jos suvyto, paskui gyvulių kieti dantys jas sukrimto. O pirma jos buvo taip gražios.... Toje vietoje, kur skaisčiosios gėlės, gyvulių pra-

rytos tapo, tenai paguldytas pirmąjį žemišką poilsį atrado skaisčiausioji Gėlė, kuri paskiau gyvulių, žmonėmis vadinamų, praryta tapo...

Gimė Jezus kutėje, šaltą naktį, urve, nešvariam, nes Jam kitur "vietos nebuvo." O Jis tuotarpu visiems vietą buvo pasaulyje padaręs.

Gimė Jezus ir paguldytas tapo vietoje, iš kur gyvuliai dantimis krinto gražias, nukirstas pievų gėles, maistą imdami. Nebereikalo taip įvyko. Nes paskui žmonės — gyvuliai tą žmonijos Skaisčiausią Gėlę pasistengė praryti, sunaikinti. Ir patys per tai gyvybę įsigijo amžiną.

Gimė Jezus šaltą naktį, niekieno nepriimtas, nepažintas, tarp žvėrių ir nešvarioje vietoje. Gimė Jezus tamsiu laiku, esant žmonių širdims užšalusioms, kietoms, gyvuliškoms, nešvarioms. Ir vienas jo tik buvo ginklas, silpnučio Kudikėlio. Jis buvo apsiginklavęs Dieviškos Šventybės Nekaltybe.

Ir ta Kudikėlio Nekaltybė pergalėjo pasaulį.....

P A V Y Z D Ž I A I .

"Nebuk netikėlis, bet buk tikintis."

Jis buvo vienas iš Dvylikos.

Kaip ir kiti jo draugai, jis nebuvo turtingas. Paprastas žvėjis maitinosi iš to, ką zuvaudamas uždirbdavo. Visas jo turtas buvo laivelis, tinklas, poras kitų žvejybos įrankių.

Prie Genezaretho ežero pamatė jis kartą minią didžią, kuri klausėsi Pranašo. Pasiklausyti ir jis nuėjo. Ir Pranašas kalbėjo, kaip valdžią turįs, kaip niekas dar iki šiol nekalbėjo. Pamatė žvejys, kad Pranašas daro ženklus did-

žius, kad akli mato, kurčiai girdi, raiši vaikščioja, nebyliai kalba. Girdėjo iš kitų, kad ir numinėliai ant Pranašo žodžio keliasi iš grabo.

Pamatė ir patį pranašą. Iš visos Pranašo stovylos ėjo spinduliais nematomais, bet jaučiamais, kažkokia neapsakyta galybė, kuri buvo visiems gerai daranti. Širdį traukė. Žvejys, tinklus ir darbą užmiršo, vargą ir kasdieninius rūpesčius užmiršo. Ir štai netikėtai, Pranašas jį, vargdienį, pastebėjo ir tarė jam: "Eik paskui manes."

Pamatė žvejys tinklus ir laivelį, paliko visus rūpesčius ir turtą. Neklausė savęs, iš ko gyvens, ėjo paskui Pranašą. Ėjo su kitais Dvylika nuo miesto iki miesto, dieną ir naktį, per trejus metus, klausėsi Pranašo žodžių, matė dar labiau stebėtinų stebuklų, užmiršo viską. Vieną dalyką širdyje beturėjo: pamylėjo tą Pranašą, kursai neapsakomai Geras, perėjo žydų žemę visiems gerai darydamas, kursai savo galingais darbais priparodė esąs Dievo žadėtąsias, nuo amžių laukiamąsias Mesijas. Pranašui vardas buvo — Jezus iš Nazareth; žvejui vardas buvo Tomas, arba kitaip dar Didymus.

Ir iškilo audra. Ne juroje bežvėjojant, bet Tomo širdyje. Jezus, jo Pranašas, patilytas, numylėtas, Jezus tapo žydų nužudytas ir palaidotas. Baimė neapsakoma apėmė visus Jezaus pasekėjus. Baisi naktis. Vienas iš Dvylikos jį iėdavė žydams ir patsai pasikorė. Jezų prikalė prie kryžiaus, Jis numirė, ir jau palaidotas. Nedavė jiemė nė kuno pažiūrėti, nė paskutinį kartą atsisveikinti, pabučiuoti. Sargus prie grabo pastatė, antspaudas uždėjo. O Jis juk jiems buvo už tėvą ir motiną brangesnis, už visus pasaulio turtus. Jie visi tikėjosi, kad Jisai įsisteigs nau-

ją valstybę, kad prieš jį nusilenks visos pasaulio galybės, kad jie Jo artimieji. Kitados mažyčiai, taps galingi toje Pranašo valstybėje pirmieji. Dabar...

Dabar jie pasiliko našlaičiai, neturėliai, bevilčiai, tamsoje. Ir šventą Viešpaties dieną jie susirinko paslapčiai: bijojo žmonių. Tomo jų tarpe nebuvo. Duris buvo uždarytos. Ir jiems bevalgant šventės menką vakarienę, iš žuvelių sudarytą, jų tarpe atsirado vėlai gyvas... Pranašas. Išbalo, nusigando, nutirpo visi. O Jisai tarė: "Ramybė jums." Valgė su jais. kalbėjosi, leido palytėti savęs. Ir visi buvusieji savo akimis pamatė, rankomis palytėjo, ausimis girdėjo, visais kuno pajautimais pažino, kad numylėtasis Pranašas gyvas yra, iš numirusių prisilėlė. Tomo su jais nebuvo. Jam parėjus jie askė: "Matėmė Viešpatį."

Bet Tomas netikėjo. "Kol pats nepamatysiu, kol mano rankos nepalyžės vietų Jo žaizdų, tol nepatilsiu," — sakė Tomas. Ir sekančią šventą dieną jau buvo visi susirinkę. Ir Jezus vėlei pasirodė jų tarpe, gyvas, šviesus, brangus. Ir tarė Tomui:

"Tomai, ištiesk tavo ranką, idėk į mano žaizdų vietą, į mano šono žaizdas, ir nebuk netikintis, bet buk tikintis." Padarė Tomas, kaip liepė Viešpats. Ir pats rankomis patyręs, ausimis girdėdamas, akimis matydamas, negalėjo netikėti. Perpuolęs ant žemės klupščias sušuko: "Mano Dievas ir mano Viešpats." Ir tarė tuomet Jezus: "Kadangi matei, Tomai, patikėjai. Palaiminti, kurie nematę patikėjo."

Praėjo poras metų. Žydų persekiojimo audra išblaškė iš žydų žemės Vienuoliką Apaštalų. Ir Tomas į Aziją nuvykęs skelbė prisikėlusį Jėzų Partų, Mydų, Persų, Hirka-

nų, Baktrų ženėse. Paskui nuvyko Indijon. Ir čionai stabmeldžių karaliaus įsakyta tapo Tomą nužudyti. Mirdamas jis tą patį, ką ir visą amžių sakė: "Prisikėlė Jezus, mano Dievas ir mano Viešpats."

Paliko Tomas visą, ką turėjo, ir ėjo paskui, pamyklėjęs Jezaus mokslą ir gerumą.

Mirus Jezui Tomas ilgėjosi, kentėjo ir kitiems nenorėjo tikėti, nes perdidelė jam atrodė laimė butų esanti, jeigu Kristus butų atsikėlęs.

Savo akimis pamatęs, patikėjęs, mirė už Jezų, kitiems tą laimę apsakindamas, Jezaus išganymą nešdamas.

Abejojimams užėjus tikėjimo dalykuose mes atsiminkime Tomo patyrimą.

Pirmą, nors Jezaus Dievybės ir nebutumėm esą dar pažinę, turime Jo mokslo ir gerumą pamyliėti. Ir eiti paskui.

Pamyklėjusiems Jezų ir Jo mokslą, Jisai duos save pažinti, nors ir stebuklo reikėtų, visoj prisikėlimo garbėje.

Mylinčiams Jezų ir Jo mokslą, nesunku patikėti tokiems liudytojams, kaip Tomas ir kiti, kurie savo akimis matė, ausimis girdėjo, rankomis palytėjo, o paskui kitiems liudymą duodami galvas guldė.

Ir neprašykime, kad mums šiandien Jezus duotų kuno pajautimais Dievo tiesas pažinti. Nes tuomet reikėtų arba gyvybę dėti už Jezų apaštalaujant, arba apsileidus mūsų likimas butų — pasikorusiojo Judos.

Paprastam žmogui, sveiko proto, gerą mylinčiam, netikinčiojo Apaštolo Tomo patyrimą matant, reikia buti tikinčiam, o ne netikinčiam.

Kas tų vyrų patyrimui ir mirtinam liudymui nenori ti-

kėti, tas tuomet tik Dievo stebuklo susilauks, jeigu ir netikėdamas Jėzų myli, Jo mokslą pildo, ir mirtinai kenčią Jėzaus Dievo nepažindamas.

Mūsų šių dienų netikėliai tos meilės ir kentėjimo neturi. Jie džiaugiasi ir didžiuojasi savo aklumu. Užtat nė jie stebuklo susilauks, nė sakantiems patikės, nes viena tėra jų netikėjimo priežastis! Jie nenori.

Nuo tokio nenoro patikėti, apsaugok mus, Viešpatie.

VISIEMS IR KIEKVIENAM.

Amerikos lietuviai katalikai iki šiol yra labia daug darbų nuveikę. Jie pirmieji pradėjo leisti knygas ir laikraščius, kuomet dar Lietuvoje to negalima buvo padaryti. Jie pristažė bažnyčių, mokyklų, vienuolynų, prieglaudų, salių ir kitokių staigų, kurių vertė kainuojama dešimtimis milijonų. Jie įsteigė draugijų nesuskaitomą daugybę.

Atsistoję patys ant kojų lietuviai katalikai prireikus ėmė gėlėti besikuriančią Tėvynę. Milionus aukų, sunkių darbų surinktų, nuplaukė Lietuvon. Ir be Amerikos lietuvių katalikų pagelbos Lietuvos būtų nesą.

Amerikos lietuviai katalikai nekuriams žvilgsniais pralenkė net anglus katalikus, nes lietuviai turi katalikišką dienraštį senai, o anglai katalikai, nesulyginamai turtingesni, šiandien tik jo reikalą tepradedą suprasti.

Bet nevysi darbai atlikti, ir neviskas atlikta, kas galima buvo atlikti. Spauda galėtų būti labai išplatinta. Draugišos, kurių yra devynios galybės ir isos smulkios, galėtų susijungusios, didelius uždavinius išpildyti. Jaunimui neturime nėvienos augšt. mokyklos. Inteligentų vadų truksta

neapsakomai. Moksleiviams ir mokslui pinigų neišgalime surasti. Apšvietos ir susipratimo esant per maža mūsų pinigų vienoje Chicagoje nuėjo niekais pernai 5 milijonai. Žodžiu sakant daug padaryta, bet daugiau galėjo būti padaryta, daugiau turėjo būti padaryta.

Kad ne tiek, kiek reikia padarėmė, tai dėlto, kad silpni esame. Ne skaičiumi; nes mūsų vien tik vakarinėse valstybėse apie 200,000. Tik per maža vienybės ir organizacijos. Ir ta mūsų vienybė dar ardoma visokių piktų dvasių, ir iš vidans ir iš lauko.

Kad nuveiktus darbus apsvarstyti, kad ateinantiems darbams jėgų padauginti, kad vienybė lietuvių katalikų tarpe sustiprinti, kad niekas mūsų neapgalėtų, — šaukiamas yra sausio 7 dieną, 1923 m., Chicagoje Liet. Katalikų Seimas iš vakarinių valstybių.

Illinois, Michigan, Ohio, Wisconsin, Indiana, Iowa ir kitos į vakarus esančios, atsiųs savo atstovus. Kiekviena draugija, turinti iki 50 narių gali pasiųsti 3 atstovus. Turinčios daugiau už 50 narių gali pasiųsti 5 atstovus. Reikėtų, kad tie patys atstovai, jei galima neatstovautų keltos draugijų, bet tik vieną. Nes reikėtų, kad kuo daugiau žmonių į tą Seimą atsilankytų.

O Seimė susirinkę, apsvarstysime, kas bendro iki šiol lietuvių katalikų buvo daroma. Ir kaip daroma, ar gerai, ar negerai? Kas bus negero, taisysime, kas bus apleisto, užpildysime. Ateičiai plenus darysime, lietuvių katalikų vienybę sustiprinsime, kad galingi ir šviesūs taptume.

Už tat visos draugijos, arba jų valdybos, tuojau, ne-laikdamos nieko teniskiria tam Seimui atstovus. Laikas nebeilgas ir laikas ruoštis. Smulkmenos tolymesnios bus praneštos vėliau.

Tas Seimas žada būti labai iškilmingas. Papuoštoje, gražioje Chicagos šv. Jurgio bažnyčioje pamaldos, didelioje Bridgeporto salėje, dalyvaujant tukstantiniai miniai atstovų ir Chicagos Vyskupui patsai Seimas, paskui gražus koncertas garsiųjų Lietuvos Operos artistų, visa tai ir mūsų pačių dvasių pakels, ir bus katalikų lietuvių vienybės paroda, ir išaugins mūsų jėgas prie didelių sau ir Tėvynei naudingų darbų.

Tegul kiekvienas mąsto, tesusirupina, kad Seimas tas pasisektų. Tegul tuojau, neatidėliojant draugijos išskiria atstovus, kaip sakyta.

Ir teatsimena, kad sausio 7 nebe už jurių-marių.

Liet. R. K. Federacijos Chicagos Apskričio vardu

Kun. Br. Bumšas, raštininkas.

K A S G I R D Ė T I ?

Lietuvoje.

— Savo pinigų įvedus 1 litą buvo galima gauti pradžioje už 150 vokiškų markių. Dabar jau reikia mokėti 1000 vok. markių. Kas netilhdamas Lietuvos pinigams nemainė, tas labai apsigavo.

— Vilniuje lenkai išvarė pravoslavų arkivyskupą ir uždarė rusų seminariją.

— Lietuvos Seimas iki šiol kaip reikiant darbo nepradėjo. Negalima susiderėti su socialistais, kurie reikalauja, kad konstitucija būtų pamainyta, tikyba iš mokyklų išmesta ir divorsams būtų duota laisvė. Katalikai Seime budami skaitlingiausi negali leisti, kad Lietuva, Lietuvos šeimynos ir vaikai ant bedievių užgaidų taptų bedieviškais.

— Lietuvos Seiman pateko vienas bolševikas, kurs yra pernai atsisakęs nuo Lietuvos pilietybės. Panašaus atsitikimo dar nėra buvę pasaulyje.

Kitur.

— Derybos Londone tarp Anglijos, Prancijos ir Italijos pajro. Nesusitaria, kaip Vokietiją pasmaugti. Dar sykį tarsis po Naujų Metų Paryžiuje.

— Derybos Lozannoje didžiųjų valstybių su turkais taipat nesiseka. Turkai nenusiledžia. Nori jie galutinai Graikiją pasmaugti, Konstantinopolį sau gauti, visus krikščionis iš Turkijos išvaryti ir visokios svetimųjų priežiūros atsikratyti.

— Amerikoje einama prie to, kad visus ateivius surašyti ir per gvaltą juos amerikoninti. Arba varyti lauk iš Amerikos.

— Amerikos lietuviai, gyvenantieji vakarinėse valstijose, sausio 7 d. šaukia Chicagoje, Bridgeporte Katalikų Seimą, kad didesnės savo tarpe vienybės pasiekti ir didesnius darbus nuveikti.

DISPUTAI SU BIBLISTAIS.

Ar biblistai apkurto?

Butausky parašė ilgą drobulę, prakaitodamas, nori parodyti, kad dušios nėra. "Laive" 44 ir 45 num. buvo duota keletas prirodymų, kad yra dušia. Jis apie tuos argumentus nė žodžio, busias negirdėjęs. Jeigu žmogus priešininko prirodinėjimų neklauso, tai jis tiesos patirti nenori.

O su nenorinčiu tiesos, nėra ko kaltėtis. Jezus farizėjams, kurie Jo žodžių nenorėjo klausyti, sakė, kad jie turi ausis, kad negirdėtų, akis, kad nematytų. Ir už tokį atkaklumą Jis farizėjus vadino grabais pabaltintais, pilnais puvesių; barė juos vadindamas žalčių ir driežų veisle.

Aš tol Butausko argumentų neliesiu, kol jisai katalikų, Jezaus tiesos nenorės išgirsti. Kuomet jis pradės mąstyti apie katalikų argumentus, kuomet panėgins juos nuverst, tuomet galima bus su jo argumentais škaitytis.

Prie to, kas jau "Laive" buvo rašyta, reikia pridėti šv. Rašto žodžių, kad jam būtų apie ką pagalvoti daugiau.

O šv. Rašte randame štai ką.

Dušia ir kunas — du skirtingu dalyku.

Dievas žmogų, ne gyvulį, sutvėrė sau panašų (I Moz. 1, 27). Tikrai vienam žmogui, jo kuną padaręs iš žemės, Jis davė *gyvybės dvasią* (I Mo. 2, 7). Ezekielius pranašas aprašo regėjimą apie prisikėlimą. Mato jisai kunų, kaulų daugybę, bet jie nejuda, negyvi, nes "jie dvasios neturėjo" (Ez. 37, 8). "Ir įžengė į juos dvasia ir gyvi tapo" (Ez. 37, 10). Apie žmogaus mirtį taip randame pasakyta: "Sugryš dulkė į savo žemę, iš kur yra, o dvasia sugryš pas Dievą, kurs ją davė" (Sal. Mok. 12, 7).

"Nesibijokite tų, kurie kuną užmuša, dušios gi užmušti negali; tečiau bijokities To, kurs ir kuną ir dušią gali pražudyti pragare" (Mat. 10, 2-). Panašiai kitur apaštalai: I Kol. 7, 34; 2 Kor. 7, 1; Žyd. 13, 17; 1 Kor. 2, 11 ir tt.

(Taigi dvasia yra atskiras nuo kuno dalykas.

Dvasia yra nemirštanti.

Biblistai sako, kad žmonių dušios bus gyvos tik po prisikėlimo iš numirusių. O dabar, girdi jos miega. Ir prisikėlus mirusiems, gyvybės gausiančios tik dušios teisingųjų. Tokiu budu pagal biblistų danguje dabar šventųjų neturėtų būti.

Tuotarpu yra taip šv. Rašte.

Aukščiau pristatant žodžiuose matėme, kad kunui sugrįžus į žemę, "dvasia sugryš pas Dievą." Beto daugelyje kitų vietų.

"Neteisusis savo nedorybėje bus išmestas, teisingasis viltį turi net mirtyje" (Sal. Pam. 14, 32).

Senukas Eleazaras, gundomas valgyti žydams uždraustą valgį, verčiau sutiko mirtį, kankinamas, negu įstatymą perlaužti. Ir kodėl taip jis pasiryžo, jis pats pasako: "Nes nors dabar žmonių bausmės ir išvengčiau, bet iš rankų Visagalio nepalėgsiu nė gyvas, nė numiręs" (2. Mak. 6, 26).

Didis žydų tautos vadas Judas Makabėjus, laimėjęs mušį prieš neteisingus užpuolikus, paminėti žuvusiems maldose nusiuntė į Jeruzolimos bažnyčią 12,000 sidabrinų drachmų, gerai ir dievobaimingai numanydamas, kad tie, kurie dievotume užmigo, turi sudėtą geriausią jiems malonę. (Taigi šventa ir išganinga yra mintis už numirusius melstis, kad iš nuodėmių būtų paliausuoti (2. Mak. 12, 45-46).

Šv. Jonas regėjo dvasioje dangų ir taip aprašo: "Mačiau minią didžią, kurios niekas suskaičiuoti negali iš visų tautų ir kalbų stovinčius prieš sostą ir Avinėlio akyvaizdoje..." (Ap. 7). Ir dar jis sako matęs "dušias tų, kurie nu-

žudyti tapo del Dievo žodžio... jie šaukė didžiu balsu tardami: „Viešpatie, Tu šventasis ir teisusis“ (Ap. 6, 9-10).

Šv. Petras pirmajam savo laiške sako, kad Jezus, nužudytas kunu, bet vel gyvas tapęs dvasia, toje pačioje (dvasioje) nuėjęs dvasioms apsakė savo išganyimą esančioms kalėjime (1 Petr. 3, 18-20).

Jezus be viršiau sakytų jau žodžių tarė kybančiam su juom piktadariui po dešinės: „Ištikro sakau tau, šiandieną busi su manim rojuje“ (Luk. 23, 43).

Gana, Apie 60 kartų sako Šv. Raštas apie dušią. Kurakis žmonių, save Biblijos tyrinėtojais vadinančių, jei to nemato. Jeigu tik kartų šv. Raštas kalba apie dušią, argi kalbėtų, jeigu jos nebutų. Taigi yra.

Kokia ji yra? Matėmė, kad yra kitoniška negu kunas. Matėmė, kad skirtumas tame, kad kunas — dullė, o dušia gryš pas Dievą; kad kunas negyvas, dušia gyvybės dvasia, kad kuno gyvybė mažiau verta, negu dušios gyvybė.

Teisingųjų dušios *dabar*, šiandieną yra danguje. Ir ne tik vieno gerojo piktulario, bet minia, kurios niekas suskaityti negali. Blogųjų dušios *dabar* yra pragare. Tą jau matėmė, kuomet apie pragarą kalbėjome. Yra dušios gerai mirusių, už kurias ne tik šiandieną, bet tukstančius metų atgal, dar Makabėjų laikais buvo šventas dalykas melstis, kad iš nuodėmių butų paliuosuotos.

Išvados

Taigi dar sykį kalu kieton biblistų galvelėn, užsispyrusiai tiesos nematyti. Yra dušia pas žmogų, gyvenanti su kunu čia ant žemės. Yra dušios *dabar* teisingųjų danguje. Yra dušios *dabar* pragare kenčiančiųjų. Yra dušios mirusiųjų, už kurias reikia melstis, kad į laimę pakliūtų. Ir vis tai šv. Rašto žodžiai.

Kuomet Butauskis parodys, kad čionai priverstieji šv. Rašto žodžiai yra mano melagystė; kuomet jis parodys, kad šv. Rašto šitie žodžiai kalba ne apie dušią, ne apie amžiniųjų laimę, ne apie prakeiktųjų nelaimę, ne apie laimės laukiančiųjų dušias; kuomet jis parodys apie ką gi kitą čionai šv. Raštas kalba; kuomet jis ir proto argumentus nuvertęs, kitus proto argumentus pastatys į jų vietą, — tuomet aš jo argumentus pažiūrėsiu ir kitiems parodysiu. Dabar aš neradau visoj ilgiausioje Butausko drobulėje nė vieno šv. Rašto žodžio kur būtų pasakyta, kad nėra dušios. Tai apie ką gi man su juom kalbėtis?

Paklydusis broleli! Vardan Jezaus, numylėjusio žmogaus dušią iki mirties ir kryžiaus mirties; vardan Jezaus, kurs brangindamas žmogaus dušią, sakėsi už aveles galvą guldęs; vardan Jezaus, kurs dušias brangindamas 99 aveles palikęs, vienos paklydusios jieškojo; vardan Jezaus, kurs paklydusią avelę atradęs, džiaugėsi ir sakė, kad danguje iš vieno atsivertusio paklydėlio yra daugiau džiaugsmo, negu iš 99 teisingųjų; vardan To, kurs dušių išganyti, nė kito ko, atėjo į šį pasaulį, — panorėk pamatyti, kas parašyta yra, ko apaštolai mokino ir per amžius jų pasekėjai, kentėtojai, šventieji ir mokyčiausieji vyrai. O pamesk tas nesąmones pasamdytų už pinigų klaidatikių. Nes jei gu pas Tave, broleli, dušios nebutų, tuomet nė Dievo nebereikia, nė Jezus nebe Išganytojas, nė šv. Raštas nebe svarbu. Nė pasikalbėjimas apie dušią nebutų galimas. Nėgi su arkliais tuomet apie tai kalbėtis reikėtų.

Brolis K. B.

